

ПЛАГИАТ

ОТ

ЖАН-ПИЕР МАРТИНЕС

превод

МИХАЕЛА КАЦАРОВА

От както е публикуван първия му роман и е спечелил наградата Гонкур, Александър си създава репутация на успешен автор и жъне плодовете на успеха си. Очакват го в Министерството на Културата за да му бъде връчен Ордена на Изкуствата и Литературата. Тогава го посещава непозната жена, която застрашава успеха му....

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

АЛЕКСАНДЪР

ФРАНСИС

САША

Саша може да се играе от мъж или жена.

Разпределение: 1 мъж/2 жени или 2мъже/ 1 жена

В тази версия Саша е жена.

СЦЕНА 1

АЛЕКСАНДЪР СЕДИ НА БЮРОТО СИ И СИ ПИШЕ РЕЧТА. ФРАНСИС ВЛИЗА .

ФРАНСИС: Вече си облечен?

АЛЕКСАНДЪР: Предполагам, че ти все още не си готова...

ФРАНСИС: Имаме много време. Чак след два часа е.

АЛЕКСАНДЪР: Разбира се. А все още мога да я откажа....

ФРАНСИС: Да откажеш Нобеловата награда за литература ще бъде доста впечатляващо. Има прецеденти. Жан Пол Сартр, Боб Дилън...

АЛЕКСАНДЪР: Мисля, че в крайна сметка Дилън я прие.

ФРАНСИС: Но Медал Рицар на Изкуствата и Литературата..... Не познавам някой да го е отказвал.

АЛЕКСАНДЪР: Права си. Ще бъде нелепо. Ще почакам, докато ми предложат Нобеловата награда и тогава ще видим.

ФРАНСИС: Подготвил ли си си реч?

АЛЕКСАНДЪР: Ето я. Точно я учех. Не се притеснявай, не е дълга. Мразя речите...

ФРАНСИС: Ще ти помогна да я репетираш в колата...

АЛЕКСАНДЪР: Какво бих правил без теб?

ФРАНСИС: Предполагам същото.

АЛЕКСАНДЪР: Но няма да е толкова забавно... (*ФРАНСИС СЕ ОГЛЕЖДА ИЗ СТАЯТА*)

Да не си си изгубила нещо?

ФРАНСИС: Виждал ли си телефона ми?

АЛЕКСАНДЪР: Не.... Искаш ли да ти звънна?

ФРАНСИС: Не, първо ще го потърся. Иска ми се да вярвам, че все още мога да си намеря телефона без чужда помощ.

АЛЕКСАНДЪР: След като ме попита дали съм го виждал.....

ФРАНСИС: Надявам се, че речта ти започва с благодарности към съпругата ти.

АЛЕКСАНДЪР: Смятах да благодаря на хората накрая, но ако предпочиташ ще започна с това...

ФРАНСИС: Ще взема няколко копия от наградената ти с Гонкур книга, за всеки случай.

АЛЕКСАНДЪР: А, Гонкур... Понякога си мисля дали това не беше някакво проклятие.

ФРАНСИС: Защо мислиш така?

АЛЕКСАНДЪР: От тогава не съм написал нищо.

ФРАНСИС: Не беше написал много и преди това.

АЛЕКСАНДЪР: Благодаря ти, че ми напомни.

ФРАНСИС: Ще стане. Просто ти трябва тема.

АЛЕКСАНДЪР: Да....

ФРАНСИС: А има и писатели, които са написали само един шедьовър през живота си. Например Алън Фурние. Освен ВЕЛИКИЯТ МОЛСЕН.....

АЛЕКСАНДЪР: Да, но той е умрял на 27 години, година след като е написал бестселъра си. Това обяснява защо не е написал друг....

ФРАНСИС: Всеки знае, че са необходими няколко години да се преодолее един Гонкур.

АЛЕКСАНДЪР: А някои романисти никога и не успяват. Чудя се дали не трябваше да продължа да преподавам и да се само-издавам.

Франсис: Хайде, де... Можеш ли да си се представиш - преподаваш литература в гимназия в предградие на четиридесет невежи, облечени в анцузи?

АЛЕКСАНДЪР: Не бъди толкова мелодраматична. Завърших докторантурата си по литература в Сорбоната....Щях да преподавам в католическо училище на двайсет разглезени момиченца в шотландски полички, готови на всичко, за да получат добри оценки, без да се налага да отварят учебник....

ФРАНСИС: Добре... В такъв случай разбирам, защо съжеляваш. Напомни ми да сложа родителски код на телевизора. Имам чувството, че когато не съм наоколо, гледаш някакви странни филмчета.

АЛЕКСАНДЪР: Като романист, повечето от фенките ми са по-близо до менопаузата от колкото до пубертета.

ТЯ ОТИВА ДО НЕГО И ГО ПОГАЛВА НЕЖНО

ФРАНСИС: Не забравяй, че аз бях първата ти фенка.

АЛЕКСАНДЪР: Много добре си спомням.

ТЕ СЕ ЦЕЛУВАТ. ТЯ СЕ ОСВОБОЖДАВА ОТ ПРЕГРЪДКАТА ИМ

ФРАНСИС: Хайде, трябва да довършиш речта си.... ако толкова ти липсва, ще слагам шотландската си поличка от време на време, обещавам.

АЛЕКСАНДЪР: Като го спомена се сетих да ти кажа преди да забравя, че се обади Макс.

ФРАНСИС: Добре...

АЛЕКСАНДЪР: Предложи да прекараме Коледа заедно в къщата му в Межюве. Може да използваме времето да организираме раздаването на автографи. Чух, че има прекрасна библиотека в Межюве, която е много популярна.

ФРАНСИС: Наистина ли?

АЛЕКСАНДЪР: Странна работа. Буржоазията не отваря книга цяла година, но веднага щом отидат на почивка се втурват към най-близката библиотека и вземат всички книги, които са получили някаква литературна награда.

ФРАНСИС: Но тази буржоазия са твоите читатели. Те са тези, които в крайна сметка купуват книгите ти....

АЛЕКСАНДЪР: Сигурно е от планинския въздух. А и зимните спортове са толкова скучни.

ФРАНСИС: Особено, ако не си скиор, като теб.

АЛЕКСАНДЪР: Поканих ги на вечеря с Даяна следващата седмица. Какво ще кажеш за сряда?

ФРАНСИС: В сряда ще вечеряме при родителите ми.

АЛЕКСАНДЪР: О, да, извинявай... Защото обикновено вечеряме с тях във вторниците.....

ФРАНСИС: Да, но е рожденият ден на мама, забрави ли?

АЛЕКСАНДЪР: Нека кажем, че просто ми изхвъркна от ума.... Тогава - четвъртък?

ФРАНСИС: В четвъртък е откриването на изложбата на Карла в галерия Клод Бернар!

АЛЕКСАНДЪР: Извинявай. И това съм забравил.

ФРАНСИС: Ако някой ден ме напуснеш, не забравяй да ме замениш с надуваема кукла и електронен ремайндръ.

АЛЕКСАНДЪР: А може би трябва да си починем малко от социалните ни ангажименти. Превръщаме се в сноби....

ФРАНСИС: Така говориш, но само след седмица ще си отегчен до смърт.... Отивам да се приготвя.

ФРАНСИС ИЗЛИЗА. АЛЕКСАНДЪР СЕ ЗАХВАЩА С РЕЧТА СИ ОТНОВО

АЛЕКСАНДЪР: Госпожо Министър, преди няколко години Академия Гонкур награди романа ми ДРУГ ЖИВОТ и видя в мен един скромен слуга на езика на Молиер. Днес ми връчвате рицарско звание. Но аз получавам този орден на честта по-скоро като Дон Кихот. Да изживее мечтата си и да може да преживява от писането си, младият автор трябва първо да се пребори с вятърните мелници.....

ФРАНСИС СЕ ВРЪЩА

ФРАНСИС: Извинявай, че те безпокоя, но... има някаква жена на вратата. Казва, че идва от далеч, за да получи автограф от теб и че очаква този момент от дълго време.

АЛЕКСАНДЪР: Моментът не е подходящ... И за каква се мисли като се появява изневиделица, без предупреждение? От къде е научила адреса ни? Не сме в телефония указател. Може би от Кой Кой Е....

Франсис: Не знам, но е много настоятелна. Ще отнеме само пет минути. По-добре да приключиш с това сега, отколкото да се върне по-късно. Какво очакваш? Това е цената на успеха! В крайна сметка феновете ти ти плащат сметките....

АЛЕКСАНДЪР: Добре, ще подпиша книгата ѝ.

ФРАНСИС: Казах ѝ, че нямаш много време.

АЛЕКСАНДЪР: Кое е правилно Госпожо Министър или само Министър?

ФРАНСИС: Нямам представа....

АЛЕКСАНДЪР: Беше толкова по-просто, когато нямаше жени министри.

ФРАНСИС: Ще я доведа...

ФРАНСИС ИЗЛИЗА

СЦЕНА 2

АЛЕКСАНДЪР ВЪЗДЪХВА, СЯДА И ЗАПОЧВА ДА РАБОТИ ПО РЕЧТА СИ, ЗАЧЕРКВА НЯКОИ НЕЩА

АЛЕКСАНДЪР: Дон Кихот.... Може би е малко в повече....

ВЛИЗА САША

САША: Представях си някой по-млад....

АЛЕКСАНДЪР: Извинете, не ви видях да влизате.

САША: Е, значи така изглежда дома на успешен автор....

АЛЕКСАНДЪР: Съжалявам, при други обстоятелства щях да ви предложа кафе и щяхме да си поговорим, но в момента нямам никакво време....

САША: О, да....ордена на Рицар на Изкуствата и Литературата.... Не може да пропуснеш това....

АЛЕКСАНДЪР: Знаете за това?

САША: Жена ти ми каза. Поне предположих, че ти е жена... Или помощничка... А може би и двете...

АЛЕКСАНДЪР: Добре.... значи вече сте наясно, че нямам много време....

САША: Не се притеснявай, ще бъда кратка.

ТЯ СЯДА И СЕ НАСТАНЯВА УДОБНО. ТОЙ Е МАЛКО ОЗАДАЧЕН.

АЛЕКСАНДЪР: (*ИРОНИЧНО*) Моля, седнете. Тук сте за автограф, нали?

САША: Автограф, да... (*ВЗЕМА КОПИЕ ОТ КНИГАТА ОТ БЮРОТО И ПОГЛЕЖДА КОРИЦАТА*) ДРУГ ЖИВОТ, трагичната съдба на една жена, която решава да изчезне и да промени самоличността си след любовна раздяла. Може да се каже, че тази книга промени живота ми.

АЛЕКСАНДЪР: Благодаря.

САША: Не съм казала, че го е променила за по-добро.

АЛЕКСАНДЪР: Съжалявам...

САША: И твоя също.

АЛЕКСАНДЪР: Моя?

САША: Тази книга промени и твоя живот също. А в твоя случай – за по-добро..

АЛЕКСАНДЪР: Така е...

САША: Гонкур, впечатляващо...

АЛЕКСАНДЪР: Точно така.

САША: Не си написал нищо смислено преди нея. Не си написал нищо след....

АЛЕКСАНДЪР: Много мило от ваша страна да ми го напомните.

САША: Обаче знаеш как да се продаваш на медиите. Статии, шоута, конференции в чужбина.. Браво, такава енергия!

АЛЕКСАНДЪР: Промотирането е част от работата.. Въпреки, че не ми е любимата.

САША: Сигурна съм, че предпочиташ писането. За съжаление си написал само един бестселър.

АЛЕКСАНДЪР: Написал съм два други романа преди този.

САША: Да...Но ако ми позволиш да кажа- те нямаха такъв успех. Човек даже би казал, че не са от същия автор.

АЛЕКСАНДЪР: Бяха ранните ми произведения. Съзрях от тогава.

САША: Както и да е, след този неочакван Гонкур, намери начин репутацията ти да нарасне. Благодарение на семейството на жена ти имаш доста връзки по пресата и политическите кръгове. Тъстът е посланик...

АЛЕКСАНДЪР: Явно сте си написала домашното... Казах, че бързам. Донесли ли сте екземпляр от книгата, който да подпиша?

САША: Защо? Тук има в изобилие.

АЛЕКСАНДЪР: Добре...Тъй като идвате от далече ще ви подпиша едно копие и след това ще ви помоля да си вървите. *(ТОЙ ГРАБВА КОПИЕ ОТ КУПЧИНАТА)* Как се казвате?

САША: Саша.

АЛЕКСАНДЪР: Как се пише?

САША ГРАБВА КОПИЕТО ОТ РЪЦЕТЕ МУ, НАДПИСВА ГО И МУ ГО ВРЪЩА.

САША: Ето така.

АЛЕКСАНДЪР ВЗЕМА КНИГАТА ОБЪРКАН.

АЛЕКСАНДЪР: *(ПРОЧИТА ПОСВЕЩЕНИЕТО)* „ На най-голямата ми фенка"...Обикновено аз пиша посвещенията на моите читатели и аз ги подписвам...Не обратното...

САША: Сигурна съм...

АЛЕКСАНДЪР: Вижте, мадам...

САША: Саша.

АЛЕКСАНДЪР: Вижте, Саша, появявате се неочаквано в къщата ми. Проявявам любезността да ви приема, въпреки, че бързам. Но, ако сте дошли да ме обиждате... Коя сте в същност?

Саша: Твоята съвест, може би. Ако имаш такава....

АЛЕКСАНДЪР: Какво намеквате?

САША: И двамата знаем, че всичко това е една лъжа.

АЛЕКСАНДЪР: Всичко това? Кое?

САША: Ти не си написал този роман. Намерил си ръкописа в един влак.

АЛЕКСАНДЪР: (*ПРИТЕСНЕНО*) Не казвайте, че заради това... (*ВЗЕМА СЕ В РЪЦЕ*) Да, това е написано в предговора на романа. Но е известно, че от Сервантес до Борис Виан, много автори използват този литературен метод. Това е част от измислицата, не е реалността.

САША: Ти и аз знаем, че в този случай, това е самата истина. Даже ти свалям шапка. Да вземеш ръкопис, на който ти не си автор и да имаш смелостта да го напишеш в предговора убеден, че ще мине като литературен похват....

АЛЕКСАНДЪР: Това е нелепо! Как може да го кажете?

САША: Защото аз съм автора на ръкописа.

ВЛИЗА ФРАНСИС

ФРАНСИС: Скъпи, трябва да тръгваме, ако не искаме Министърът да ни чака...

АЛЕКСАНДЪР: Да, да, само секунда.

САША: Не се притеснявайте, Мадам. Не искам да съм пречката, съпругът ви да получи тъй заслужената награда.

ФРАНСИС ИЗЛИЗА

АЛЕКСАНДЪР: Какво говориш?

САША: Истината, ти я знаеш най-добре.

АЛЕКСАНДЪР: Ако това, което казвате е истина, защо не се появихте по-рано?

САША: Ами, да речем....поради дадени обстоятелства бях възпрепятствана.

АЛЕКСАНДЪР: Нямам време за тези глупости и не съм и в настроение за това. Моля ви да си тръгнете незабавно.

САША: Ако си тръгна, отивам директно при главния редактор на водещия вестник. Знаеш кой? Този, за който пишеш от време на време. Сигурна съм, че ще намерят историята ми за много интересна.

ТОЙ СЕ ПОКОЛЕБАВА

АЛЕКСАНДЪР: Добре, слушам.

САША: След като загубих ръкописа ,над който бях работила години наред, получих срив.

АЛЕКСАНДЪР: И не сте направила никакви копия.

САША: Беше отдавна. Писах по старовремски начин – на хартия, с писалка. Де факто, пътувах към Париж да направя фотокопия и да ги изпратя на издатели.

АЛЕКСАНДЪР: След като твърдите, че сте автор на този роман, сте могли да го напишете отново.

САША: И ти си автор. Лош автор, но все пак автор.

АЛЕКСАНДЪР: Благодаря...

САША: Знаеш много добре, че не е толкова просто. Когато работиш години наред над една книга, пренаписвайки всеки параграф месеци наред и прекарваш седмици наред да пишеш и пренаписваш всяко изречение.... Нямах достатъчно енергия да започнеш от начало след като си загубил

ръкописа си. Особено, когато не си сигурен, че издателите ще прочетат и ред от него.

АЛЕКСАНДЪР: Значи признавате, че не е толкова лесно романа ви да бъде издаден.

САША: Когато загубих произведението на изкуството си, бях в шок няколко месеца. Преди да изпадна в дълбока депресия. Дори опитах да се самоубия...

АЛЕКСАНДЪР: Виждам, че опитът е бил неуспешен....

САША: За зла участ за теб.... След това реших да постъпя така, както го бях описала в края на романа си : да изчезна. Доброволно. Но нямах никакви пари. А не знаех и да правя нищо друго освен да пиша. И вместо да започна нов живот, реших да попътувам из Франция и по света. Станах скитница. Можех да си продължа така, ако не бях забелязала това плагиатство. Тъй като умишлено си сменил заглавието на моя роман.

АЛЕКСАНДЪР: И как разбрахте?

САША: Съвсем случайно, докато го прелиствах в една библиотека.

АЛЕКСАНДЪР: Нямате никакви доказателства...

САША: Няма да е трудно да намеря. Това е автобиографичен роман. Осеяла съм този роман с лични факти, които не си си направил труда да прикриеш. Всичко в него е истина. Това е живота ми. Твоята героиня съм аз....

АЛЕКСАНДЪР: Ясно...

САША: Всички се възхищават на способността ти да опишеш характера на тази наранена жена, която се опитва да започне друг живот, с такъв реализъм. Да изтриеш паметта си и да започнеш отначало изглежда лесно. Но всички имаме скелети в гардеробите си.

АЛЕКСАНДЪР: Съжалявам....

САША: Съжаляваш?

АЛЕКСАНДЪР: Нямахме как да открия автора. Фактически, как успяхте да изгубите романа си?

САША: Бях нападната жестоко и ограбена. Взеха чантата ми. Борих се. Целият ми живот беше в нея. Всичките ми мечти за изкупление. Загубих съзнание. Едва не умрях...

АЛЕКСАНДЪР: И после?

САША: Събудих се в болницата. Крадците са взели каквото им е трябвало и са захвърлили ръкописа в друг вагон или на перона. За тях той не е представлявал интерес.

АЛЕКСАНДЪР: Сигурно.

САША: Предполагам, че там си го намерил.

АЛЕКСАНДЪР: Да кажем, че е така.

САША: Или може би е било засада, да ограбят творбата ми. Засада организирана от теб, може би?

АЛЕКСАНДЪР: Това са пълни глупости.

САША: Мина ми през ума. Но може да е било просто обикновена кражба. Сигурно са били разочаровани. Имах само пари за фотокопията.

АЛЕКСАНДЪР: Как се предполагаше да ви открия? Името ви даже не беше на ръкописа.

САША: Съгласна съм, но не трябваше да се преструваш, че моята творба е твоя.

АЛЕКСАНДЪР: Чаках две години преди да публикувам този роман.

САША: Точно достатъчно време, за да се престориш, че ти си го написал.... и да си сигурен, че авторът не е запазил копие.

АЛЕКСАНДЪР: Сметнах, че е грехота да се лиши публиката от това произведение. Но не очаквах да спечели Гонкур.

САША: Но стори всичко по силите си, за да го спечелиш. Гонкур не се печели случайно.

АЛЕКСАНДЪР: Тогава вече беше късно. Бях попаднал в спиралата. И вие го казахте също. Решила сте да изчезнете.

САША: Но ти не си го знаел.

АЛЕКСАНДЪР: А потърсихте ли ме тогава?

САША: Няма значение, намерих те сега.

АЛЕКСАНДЪР: Щяхте ли да дойдете да ме видите, ако този роман не беше спечелил Гонкур?

САША: Вероятно не.

АЛЕКСАНДЪР: Ако не бях аз, този ръкопис нямаше да види бял свят. А колкото се отнася до спечелването на литературна награда....

САША: Значи трябва да ти благодаря.

АЛЕКСАНДЪР: Какво ще правим сега?

САША: Не знам. Какво предлагаш?

АЛЕКСАНДЪР: Какво точно искате? Да ви върна живота, който сте могли да имате преди да решите да го промените? Животът е зад вас вече.

САША: Благодаря.

АЛЕКСАНДЪР: Така стоят нещата. Някои хора са късметлии, други не. Но съдбата не се решава с хвърлянето на зарове.

САША: Значи аз съм родена за гаден живот, а ти си роден да бъдеш успешен?

АЛЕКСАНДЪР: Какво искате? Отмъщение?

САША: Все още не знам какво искам. Ще си помисля малко.

АЛЕКСАНДЪР: Готов съм да ви компенсирам. Стига да стигнем до разумно решение.

САША: За сега моля само за твоето гостоприемство.

АЛЕКСАНДЪР: Шегувате се, нали?

САША: Току-що се върнах във Франция. Нямам къде да отида. Имам нужда да отседна някъде и да помисля за бъдещето си. Имате стая за гости предполагам...

ФРАНСИС ВЛИЗА

ФРАНСИС: Всичко наред ли е?

АЛЕКСАНДЪР: Да, да, ще ти обясня....

САША: Разговаряхме за литература.

ФРАНСИС: Тръгваме ли?

САША: Оставям ви. Но обещавам да се върна и да довършим тази вълнуваща дискусия....

ФРАНСИС ПОГЛЕЖДА АЛЕКСАНДЪР РАЗТРЕВОЖЕНО

ЗАТЪМНЕНИЕ

СЦЕНА 3

ВЛИЗА ФРАНСИС. ТЕЛЕФОНЪТ ЗВЪНИ. ТЯ ОТГОВАРЯ

ФРАНСИС: Да, мамо... Да, да, току-що влизаме.. Да, мина чудесно. Речта на Министъра беше трогателна. Благодарни на татко. Министърката дойде благодарение на него. Знам, че са учили заедно в Оксфорд. Разбира се, че ще поздравя Александър от твое име. Паркира колата. Ще ви разкажем

всичко подробно в сряда, ОК? Да, знам, че искаше и ти да присъстваш. Ще дойдеш следващия път. Следващият път? Не знам... Да, за Ордена на Честта! (*ЗАСМИВА СЕ МАЛКО ПРЕСИЛЕНО*) Добре, чао за сега.

АЛЕКСАНДЪР ВЛИЗА ТОЧНО КОГАТО ТЯ ЗАТВАРЯ ТЕЛЕФОНА

АЛЕКСАНДЪР: Кой беше?

ФРАНСИС: Мама.

АЛЕКСАНДЪР: Добре...

ФРАНСИС: Защо? Очакваш ли обаждане?

АЛЕКСАНДЪР: Не, не...

ФРАНСИС: Мога ли да го видя?

АЛЕКСАНДЪР: Кого? Искам да кажа, какво..?

ФРАНСИС: Ордена ти!

АЛЕКСАНДЪР: По дяволите, мисля, че го забравих в колата.

ФРАНСИС: Не се ли радваш? Мислех, че наистина се вълнуваш...

АЛЕКСАНДЪР: Да, разбира се...

ФРАНСИС: Не съм глупачка. Виждам, че нещо те притеснява.

АЛЕКСАНДЪР: Нищо, заклевам се.

ФРАНСИС: От както тази жена се появи.

АЛЕКСАНДЪР: За какво говориш...?

ФРАНСИС: Коя е тя? Любовницата ти?

АЛЕКСАНДЪР: Не ставай смешна, Франсис. Видя ли я на какво прилича.

ФРАНСИС: Съгласна съм, че не е много секси. Но не е и достатъчно грозна, да те накара да избягаш. А видях и страх в очите ти по-рано.

АЛЕКСАНДЪР: Може ли да поговорим за това утре? Мисълта ми не е много ясна в момента. Мисля, че попрекавих с шампанското.

ФРАНСИС: Видях те да изпиваш само една чаша....

АЛЕКСАНДЪР: А, може да е бил хайвера... Мисля, че не беше много пресен.... Чудя се даже дали не беше фалшименто. Мислиш ли, че е възможно в министерство да сервират ментета? Дори и с всички тези бюджетни икономии , звучи прекалено.

ФРАНСИС: Няма да чакам до утре, Александър. Ако имаш да ми казваш нещо, направи го сега.

ЗВЪН. ТОЙ СЕ КОЛЕБАЕ.

АЛЕКСАНДЪР: Права си. Няма смисъл да увъртам. За съжаление, трябва да се изправя лице в лице с последствията от моите действия. Немаше начин да не се случи рано или късно....

ФРАНСИС: Вече ме притесни. За какво говориш?

АЛЕКСАНДЪР: Не е лесно за...

ФРАНСИС: Любовница ли ти е?

АЛЕКСАНДЪР: Щеше да е по-лесно, ако ми беше любовница.

ФРАНСИС: Значи, не ти е любовница.

АЛЕКСАНДЪР: По-скоро....изнудвачка.

ФРАНСИС: За какво може да те изнудва пък теб? Единственото леко престъпване на закона от теб е било когато полицията те е арестувала за оскверняването на някакъв гроб.

АЛЕКСАНДЪР: Така е.

ФРАНСИС: Пуснали са те, когато са осъзнали, че си мъртво пиян и това е гроба на собствения ти баща.

АЛЕКСАНДЪР: Аз само се изпиках на гроба. Беше глупав облог, който склучих със самия себе си.

ФРАНСИС: И за това те изнудва?

АЛЕКСАНДЪР: Не, за съжаление.

ФРАНСИС: А за какво?

МЪЛЧАНИЕ

АЛЕКСАНДЪР: Какво ще стане, ако ти кажа, че целия ми живот е една лъжа?

ФРАНСИС: Лъжа...?

АЛЕКСАНДЪР: Още по-лошо. Измама. Интелектуално мошеничество.

ФРАНСИС: Слушам....

АЛЕКСАНДЪР: Както каза по-рано – писал съм и преди, разбира се – но всички са на едно мнение, че този Гонкур е произведението на живота ми.

ФРАНСИС: И....?

АЛЕКСАНДЪР: И какво, ако се окаже, че тази книга не е моя... (*ТЯ НЕ ИЗГЛЕЖДА ИЗНЕНАДАНА*) Нищо не казваш....

ФРАНСИС: Мисля...

АЛЕКСАНДЪР: Мислиш? Казвам ти, че си се омъжила за плагиат, а ти мислиш.

МЪЛЧАНИЕ

ФРАНСИС: Винаги съм мислила, че ти не можеш да напишеш такава книга.

АЛЕКСАНДЪР: Да, мога да докажа, че тази книга не е моя.

ФРАНСИС: Да, знам.

АЛЕКСАНДЪР: От къде знаеш? Само защото вярваш, че аз не мога да съм автора на такъв шедьовър?

ФРАНСИС: Видях ръкописа. Не беше твоя почерк.

АЛЕКСАНДЪР: Защо не ми каза?

ФРАНСИС: Не можеше да живеем с тази лъжа заедно.

АЛЕКСАНДЪР: И избра да загърбим тази лъжа....

ФРАНСИС: И проработи до този момент, не мислиш ли? И можеше да продължи да работи.

АЛЕКСАНДЪР: За зла участ се появи тази жена. И сега нищо няма да е същото.

ФРАНСИС: Зависи.

АЛЕКСАНДЪР: От какво?

ФРАНСИС: Винаги може да стигнем до споразумение.

АЛЕКСАНДЪР: Да... Ще трябва да се споразумеем и с нашата съвест.

ФРАНСИС: Не го ли направихме това отдавна?

АЛЕКСАНДЪР: Какво още знаеш, освен, че това не е моя рожба..?

ФРАНСИС: Не знам, кой е бащата, ако това питаш. Но, от както се появи тази жена, мисля, че знам коя е майката.

ЗВЪН.

АЛЕКСАНДЪР: Как можа да ми позволиш да извърша това?

ФРАНСИС: Просто от любов. И от малко амбиция. Толкова много искаше да живееш такъв живот. Живот на писател. И го живя...

АЛЕКСАНДЪР: Но аз съм просто един измамник. И живота ни е една лъжа. И ти си го знаела. Трябваше да ме спреш.

ФРАНСИС: Не сменяй ролите.

АЛЕКСАНДЪР: Права си. Аз съм мошеника. Ще ме напуснеш ли?

ФРАНСИС: Ако исках да те напусна, щях да го направя тогава. Вече нямаме друг избор. В една и съща лодка сме.

АЛЕКСАНДЪР: И тази лодка потъва.

ФРАНСИС: Не бързай. И най-вече не се паникьосвай. Мисли. Какво възнамеряваш да правиш?

АЛЕКСАНДЪР: Не знам... Самоубийството е най-доброто решение. Поне ще бъде романтично....

ФРАНСИС: Не ставай глупав. Не си достатъчно смел да се самоубиеш.

АЛЕКСАНДЪР: Изглежда имаш много високо мнение за мен. Чудя се как остана омъжена за мен през всичките тези години. Да продължаваш да ме обичаш...

ФРАНСИС: Обичам ни като двойка. Като съучастници. Ние сме партньори, Александър. Няма да те разочаровам. И няма да позволя тази жена да ни съсипе

АЛЕКСАНДЪР: В този случай аз съсипах нейния живот.

ФРАНСИС: От друга страна, този ръкопис беше публикуван, защото ти вече имаше някаква популярност.

АЛЕКСАНДЪР: И особено благодарение на роднините ти...

ФРАНСИС: Тази жена никога нямаше да успее, дори и да е написала шедьовър.

АЛЕКСАНДЪР: Да, и аз започнах да ѝ казвам същото... Но не мисля, че хвана дикиш....

ФРАНСИС: Без това стечение на обстоятелствата ти нямаше да станеш толкова известен, но тя със сигурност щеше да остане анонимна. Всеки

знае, че не получаващ Гонкур като изпратиш ръкопис по мейла на Галимард. Трябват ти връзки, обществено положение.

АЛЕКСАНДЪР: Права си, не е достатъчно да си гениален, иначе Ван Гог щеше да бъде милиардер. Картините му започнаха да се продават чак след смъртта му. И само спекулантите забогатяха.

ФРАНСИС: Разбира се. Не е честно, но така става. Парите привличат пари и успеха привлича успех. Пазарът на изкуствата диктува цената на артиста. Не талантът. Иначе нямаше да излагат целия този боклук в съвременните музеи на изкуството. Същото важи и за литературата.

АЛЕКСАНДЪР: Опасявах се, че жена ми ще ме презре след като признах за този непростим морален грях. Почти съм разочарован.

ФРАНСИС: Не ми чети конско!

АЛЕКСАНДЪР: Ние сме чудовища, Франсис. Трябва да се изповядам незабавно..

ФРАНСИС: Категорично, не. Да ти напомня ли, че аз също имам какво да губя от такъв скандал. Започвайки с честта ми!

АЛЕКСАНДЪР: Честта ти?

ФРАНСИС: Репутацията ми, ако предпочиташ. Да не споменавам тази на моите родители... Отказах се от всичко, за да менажирам кариерата ти. Можеш ли да си представиш скандала, ако пресата научи за това? Мама никога няма да го преживее... Сърцето ѝ и без това е толкова слабо.

АЛЕКСАНДЪР: Да, но не може да върнем нещата такива каквито бяха. Тази кучка няма да позволи.

ФРАНСИС: Изнудва ли те?

АЛЕКСАНДЪР: Все още не. Помоли само да отседне у нас.

ФРАНСИС: Да отседне?

АЛЕКСАНДЪР: Временно. Каза, че не знае къде да отиде....

ФРАНСИС: Какво й каза?

АЛЕКСАНДЪР: Ами, нямах голям избор. *(ЗВЪНИ СЕ НА ВРАТАТА)* Сигурно е тя...

РАЗМЕНЯТ СИ РАЗТРЕВОЖЕНИ ПОГЛЕДИ.

ФРАНСИС: Аз ще отворя.

ЗАТЪМНЕНИЕ

СЦЕНА 4

СТАЯТА Е ПРАЗНА. ВЛИЗА САША С НОЩНИЦА ИЛИ ПИЖАМА. ТОКУ-ЩО СЕ Е СЪБУДИЛА. ИЗЛИЗА И СЕ ВРЪЩА ОТНОВО С ЧАША КАФЕ В РЪКА. СЯДА НА БЮРОТО НА СТОЛА НА АЛЕКСАНДЪР И СЕ ПРЕСТРУВА, ЧЕ Е ПИСАТЕЛКА. АЛЕКСАНДЪР ВЛИЗА И Е НЕПРИЯТНО ИЗНЕНАДАН ДА Я ВИДИ НА НЕГОВИЯ СТОЛ

АЛЕКСАНДЪР: Не ми обръщай внимание. Чувствай се като у дома си.

САША: Ако си купил тази къща с парите от наградата Гонкур, това означава, че е и моя също.....

АЛЕКСАНДЪР: Това е фамилна къща, подарена ни от родителите на съпругата ми

САЩА: Винаги съм си мечтала за бюро като това... Тази писалка Монблан ли е?

АЛЕКСАНДЪР: Мислиш си, че Гонкур предлага нещо повече от слава.

САША: А не предлага ли?

АЛЕКСАНДЪР: Не си мисли, че една обикновена литературна награда е достатъчна да те изстреля във висшето общество. Входният билет е много по-скъп, повярвай ми.

САША: И следователно извън възможностите ми.

АЛЕКСАНДЪР: Успехът не винаги означава талант.

САША: Доказателството за това си ти, успешен автор, лишен от талант.

АЛЕКСАНДЪР: Тази професия изисква много усилия, търпение, умения... И много компромиси също. Трябва да се занимаваш с много мръсотия.

САША: Сигурна съм, че много те бива в това.

АЛЕКСАНДЪР: Писането е изкуство, разбира се. Но това не е най-трудната част. Скучната част е проблема. По някакъв начин даже ти завиждам.

САША: Хайде да си разменим местата тогава – аз ще взема твоето, ти моето...

АЛЕКСАНДЪР: Не е толкова просто.

САША: Наистина ли?

АЛЕКСАНДЪР: Защо не сключим сделка?

САША: Ти задържаш славата, на мен даваш парите.

АЛЕКСАНДЪР: Мислех си да разделим авторските права, което трябва да остане в тайна, разбира се.

САША: Разбира се.

АЛЕКСАНДЪР: Какво ще кажеш 50 на 50?

САША: През всичките тези години ти си жънал плодовете на моя труд. Да не споменаваме славата. Как възнамеряваш да поправиш тази несправедливост?

АЛЕКСАНДЪР: Може да получиш еднократна сума за миналото. Плюс процент от бъдещите продажби. Какво ще кажеш за това?

САША: Може би ще се съглася...

АЛЕКСАНДЪР: Градих репутацията си ден след ден. Година след година. Докато ти беше изчезнала по собствено желание. Да направиш своята малка соло обиколка по света...

САША: Значи според теб е нечестно да се появя и да имам претенции към теб.

АЛЕКСАНДЪР: Не бих отишъл чак толкова далеч. Но ти също може да се облажиш от това, което съм изградил. Вместо да го разрушиш напълно сега.

САША: Какво има за мен?

АЛЕКСАНДЪР: Пари! Докато останеш в сянка, разбира се.

САША: О, моля те, престани!

АЛЕКСАНДЪР: Издателят ми ме натиска да напиша нов роман. Може да си сътрудничим. Предлагам ти печеливша сделка. Твоят талант, моята слава. И делим правата.

САША: След като открадна романа ми предлагаш да ти стана писател в сянка? Трябва да призная, че имаш топки.

АЛЕКСАНДЪР: Помисли си. Едно дело за плагиатство ще отнеме години. Аз мога да си позволя най-добрите адвокати. Изходът от делото е непредвидим. И двамата ще изгубим ужасно много време. А както подразбирам, ти вече си изгубила много време.

САША: Цинизмът ти ме изумява, но виждам смисъл в аргументите ти.

АЛЕКСАНДЪР: Ще те оставя да помислиш.

АЛЕКСАНДЪР ИЗЛИЗА

СЦЕНА 5

САША СТАВА И ОБИКАЛЯ ОКОЛО БЮРОТО. ВЛИЗА ФРАНСИС.

ФРАНСИС: Добре ли си? Имаш ли всичко, което ти е нужно?

САША: Малко съм гладна. Има ли нещо, което мога да потопя в кафето си?

ФРАНСИС: (*ИРОНИЧНО*) Искаш ли да ти донеса кроасан?

САША: О, не искам да те притеснявам. Слугинята почивен ден ли има?

ФРАНСИС: Мисля, че има бисквити в шкафа.

САША: Бисквити? Звучи добре, ще отида да си взема след малко.

ФРАНСИС: Аз лично ги мразя, но съпругът ми не може да им се насити.

САША: Ами какво да прави като няма нищо друго, което да си потопи в кафето освен бисквити.

ФРАНСИС: Дълго ли смяташ да останеш?

САША: Все още не знам. Зависи...

ФРАНСИС: От какво?

САША: Първо от мъжа ти. Имаме неща за уреждане. Предложи ми да му стана писател в сянка. Не ти ли е казал?

ФРАНСИС: Не ме мисли за глупачка. Мъжът ми няма тайни от мен. Каза ми всичко

САША: Мъчно ми е за теб. Съчувствам ти.

ФРАНСИС: Така ли?

САША: Мислила си си, че си омъжена за велик романист. А научаваш, че си съпруга на жалък плагиат....

ФРАНСИС: Какво искаш?

САША: Трябваше да се ожениш за мен.....

ФРАНСИС: Не ми казвай, че това е, което искаш.... Ако е така, искам да знаеш, че съм готова да направя всичко за мъжа, когото обичам. Не ти предлагам брак, но ако харесваш зрели жени....

САША ИЗБУХВА В СМЯХ.

САША: И ти имаш топки!!!!

ФРАНСИС: Ще го приема като комплимент.

САША ОТИВА ДО ФРАНСИС И Я ПОГАЛВА ПО БУЗАТА

САША: Привличам ли те? (*ФРАНСИС ИЗГЛЕЖДА СМУТЕНА ЗА МИГ, НО СЕ ВЗЕМА В РЪЦЕ*) В крайна сметка аз съм геният, а ти си се омъжила заради неговата гениалност!

ФРАНСИС: Не само

САША: Аз мога да напиша още романи...

ФРАНСИС: Тогава защо не си?

САША: Още не съм казала последната си дума.

ФРАНСИС: Според Александър си разказала собствения си живот в първия си роман. Може би няма какво повече да разкажеш.

САША: Всеки романист използва случки от собствения си живот, нали?

ФРАНСИС: Да... За това колкото повече време минава, толкова по-малко интересни неща има за разказване. Не мисля, че наемането ти за писател в сянка е толкова добра идея.

САША: Винаги мога да разкаже твоя живот. Изглежда интригуващ.

ФРАНСИС: Животът на мошеника е винаги по-интересен от този на честния човек. Особено когато е жертва на психопат като теб...

САША: Значи ти си истинският творец в семейството.

ФРАНСИС: По отношение на литературната ти плодовитост, мисля, че отдавна си стигнала менопаузата.

САША: Съпругът ти е ялов. Не е успял даже да ти направи бебе.

ФРАНСИС: Не се намесвай в нашия любовен живот, няма да го разбереш.

АЛЕКСАНДЪР ВЛИЗА И ЧУВА КРАЯ НА РАЗГОВОРА

АЛЕКСАНДЪР: За мен ли говорехте?

ФРАНСИС: Ще ви оставя насаме.

ФРАНСИС ИЗЛИЗА

СЦЕНА 6

АЛЕКСАНДЪР: Предупреждавам те- не прекалявай.

САША: Или какво ще стане?

АЛЕКСАНДЪР: Знам, че нямаш високо мнение за мен, но не ме подценявай.

САША: Опитвам се... Трябва да призная, че не ми е лесно.. Ще опитам, обещавам.

АЛЕКСАНДЪР: Направих ти предложение.

САША: Обмислям го, честно... (ЗВЪН) Все още ли е у теб?

АЛЕКСАНДЪР: Кое?

САША: Ръкописът!

АЛЕКСАНДЪР: Не....

САША: Унищожил си го? Изтрил си всички доказателства за престъплението си?

АЛЕКСАНДЪР: Защо? Искаш си го обратно?

САША: Мисля, че разбираш, че за мен този ръкопис има сантиментална стойност

АЛЕКСАНДЪР: Нали разбираш, че даже още да е в мен, няма да ти го дам без компенсация от твоя страна.

САША: Значи, вече не е у теб.

АЛЕКСАНДЪР: Да кажем, че не знам къде е.

САША: И трябва да ти повярвам?

АЛЕКСАНДЪР: А аз мога ли да ти вярвам?

САША: За какво?

АЛЕКСАНДЪР: Ами ако блъфираш?

САША: Значи вече съм спечелила. Ти веднага ми показва козовете си.

АЛЕКСАНДЪР: Но мога да откажа да ти платя.

САША: Игра и загуби. Дълговете от комар са свещени. И знаеш какво се случва с хората, които отказват да си ги платят.

АЛЕКСАНДЪР: Нищо не знаем за теб.

САША: Казах ти. Този роман е автобиографичен.

АЛЕКСАНДЪР: Това е било преди няколко години. Ти вече не си тази героиня от романа. И аз вече не съм този човек, който постави името си на него.

САША: Знам. Вече не би поел този риск.

АЛЕКСАНДЪР: Какъв риск?

САША: Ще платиш. За да ти е спокойно. Нямах такъв кураж. Това ти е застрахователната полица, за да си сигурен, че ще водиш тих дребнав живот, с някой и друг орден от време на време като награда за плагиатството ти.

АЛЕКСАНДЪР: Значи все пак искаш пари.

САША: Така ще се почувстваш по-добре, нали?

АЛЕКСАНДЪР: Какво още би могла да искаш?

САША: Знаеш ли какво е да ограбят произведението ти? Да видиш текста, написан с кръвта ти, подписан от нечия друга ръка?

АЛЕКСАНДЪР: Не...

САША: Сигурно е същото, което изпитва жена, чието дете е изтръгнато от ръцете ѝ при раждане и дадено на някой непознат.

АЛЕКСАНДЪР: Не съм го искал. Този ръкопис е като дете, което съм намерил. Как мога да съм сигурен, че ти не си го изоставила?

САША: Искаш да кажеш доброволно?

АЛЕКСАНДЪР: Нещо като писмо в бутилка. Надявайки се някой да го намери... Твоят спасител...И че той ще го направи известно, вместо теб.

САША: Ако правилно съм разбрала, ти заслужаваш още един орден за това, че си реагираш на моя С.О.С. сигнал.

АЛЕКСАНДЪР: Не съм откраднал този ръкопис от теб.

САША: Вярно. Не мисля, че ти стиска да извършиш насилствен обир. Твоята специалност е опортюнистична кражба.

АЛЕКСАНДЪР: Права си. Аз съм страхливец. Но не съм престъпник. Плащал съм за секс, но никога не съм изнасилвал.

САША: И все пак, отивам да се облека...

САША ИЗЛИЗА

СЦЕНА 7

ФРАНСИС ВЛИЗА

АЛЕКСАНДЪР: Не мога да понасям да я виждам всеки ден в средата на хола ни. Пльосната на дивана ни. Когато не седи на бюрото ми....

ФРАНСИС: Да, но е по-добре да ни е под око.

АЛЕКСАНДЪР: Мислиш ли?

ФРАНСИС: Поне знаем, че не е в местното бистро, мъртво пияна да разказва на бармана преживелиците си. Да не споменавам риска да продаде историята си на някой таблоид или телевизионен канал.

МЪЛЧАНИЕ

АЛЕКСАНДЪР: Каза ми, че си видяла ръкописа.

ФРАНСИС: Да.

ЗВЪН

АЛЕКСАНДЪР: Знаеш ли къде е?

ФРАНСИС: Кое?

АЛЕКСАНДЪР: Ръкописът! Единият ден беше в заключеното чекмедже на бюрото ми, а на другия – беше изчезнал.

ФРАНСИС: Чекмеджето беше ли разбито?

АЛЕКСАНДЪР: Не, а ти си единствената, която знае къде държа ключа.

МЪЛЧАНИЕ

ФРАНСИС: Добре де, аз го взех.

АЛЕКСАНДЪР: Така си и помислих....

ФРАНСИС: Значи и двамата сме знаели.

АЛЕКСАНДЪР: Мога да разбера защо си решила да си премълчиш, че аз не съм истинския автор на този роман, но защо си взела ръкописа?

ФРАНСИС: Застраховка живот, предполагам...

АЛЕКСАНДЪР: Застраховка? За какво?

ФРАНСИС: В случай, че искаш да ме изоставиш за някоя по-млада жена, ако успехът ти завърти главата.

АЛЕКСАНДЪР: Значи още е у теб?

ФРАНСИС: Да.

АЛЕКСАНДЪР: Започвам да те опознавам на ново, Франсис.

ФРАНСИС: Мислеше ме за глупачка, нали?

АЛЕКСАНДЪР: Мислех, че аз дърпам конците в тази зловеща комедия. А се оказа, че аз съм куклата на конците.

ФРАНСИС: Но ти си в светлината на прожекторите, скъпи.

АЛЕКСАНДЪР: И аз съм този, който може да се озове в сянката.

ФРАНСИС: Проблемът ти е , че си готов да убиеш за една добра дума.

АЛЕКСАНДЪР: А представи си на какво съм способен за цял един роман....

ТИШИНА

ФРАНСИС: Може да се отървем от него...

АЛЕКСАНДЪР: От ръкописа?

ФРАНСИС: От автора.

АЛЕКСАНДЪР: Ти си луда!

ФРАНСИС: Ако тя изчезне, никой няма да се притесни....Тя самата е организирала изчезването си. Тя вече е липсваща!

АЛЕКСАНДЪР: Шегуваш се, нали?

ФРАНСИС: Разбира се, че се шегувам....И така, какво предлагаш да направим?

АЛЕКСАНДЪР: Да преговаряме. Нямаме друг избор. Но не съм сигурен, че тя иска само пари.

ФРАНСИС: Ще ги приеме. С пари можеш да купиш всичко. Въпросът се свежда до сумата....

АЛЕКСАНДЪР: Колко може да отделим?

ФРАНСИС: Колко мислиш, че струва репутацията ти?

АЛЕКСАНДЪР: Благодаря, че не спомена честта ми.

ЗАТЪМНЕНИЕ

СЦЕНА 8

САША ЛЕЖИ НА ДИВАНА И ДРЕМЕ. ИЗГЛЕЖДА КАТО МЪРТВА. ВЛИЗА ФРАНСИС, С НОЖ В РЪКА. ДОБЛИЖАВА САША, КОЛЕБАЕ СЕ.

САША: Не е толкова лесно да убиеш човек. Особено с нож.

ФРАНСИС: Исках само да си отрежа парче наденица. Искаш ли и ти?

САША: (*ИЗПРАВЯ СЕ ДО СЕДНАЛО ПОЛОЖЕНИЕ*) Благодаря.
Вегетарианка съм.

ФРАНСИС: Трябваше да се досетя.

САША: Така ли? И защо?

ФРАНСИС: Не знам...Може би склонността постоянно да подкрепяш жертвите си. Тези, които са на път към кланицата. Религиозна ли си?

САША: Вярвам в прераждането. Нещо си отива, нещо идва. И на края сме изиграли всички роли.

ФРАНСИС: Аха... И следващия път, първите ще бъдат последни... Точно това казах и аз. Замести прераждането с възкресяването и концепцията за света става доста католическа.

САША: Дори тук на земята, ние сами сме си екзекутори, не си ли съгласна? Ние сме жертва на нашите демони.

ФРАНСИС: И тъй като всичко се върти, накрая ще станеш плагиат на самата себе си....

САША: Може би...Съпругът ти и аз може би сме двете страни на една монета. Ордена на Рицар на Изкуствата и Литературата.

ФРАНСИС: Предпочитам Рицаря пред Учения... Ще те убия.

САША: Ако ме убиеш, все едно убиваш себе си.

ФРАНСИС: Ама ти наистина вярваш, че си Исус Христос.

САША: Ти си тази, която носи кръст около врата си....

ФРАНСИС: Просто стандартна верижка.

САША: Да. Стандартна показност на статут. Бориш се само, за да запазиш привилегиите си.

ФРАНСИС: Не обръщам другата буза. Моята религия е тази на кръстоносците. Не приемам ролята на жертва като теб.

САША: И предпочиташ да си на страната на екзекуторите?

ФРАНСИС: Предпочитам страната на победителите. А ти?

САША: Не искам да трябва да избирам. „Аз съм човек и нищо човешко не ми е чуждо“.

ФРАНСИС: Да не би да си и философ?

САША: От Теренс е – латински автор, живял два века преди Христа.

ФРАНСИС: Познаваш ли и други?

САША: „Аз съм раната и ножа. Аз съм разпнатия и колелото на Инквизицията. Аз съм жертвата и екзекутора!“

ФРАНСИС: (*ИРОНИЧНО*) Прекрасно е...

САША: От Бодлер.

ФРАНСИС: Чела ли си „Цветята на Злото“?

САША: А ти? Наистина ли си го чела или само си научила няколко необходими цитата, за да впечатлиш обществото?

ФРАНСИС: Във всеки случай, не изпитвам никаква емпатия към тези, които отказват да изцапат ръцете си с кръв, докато ловуват, а се появяват, когато дойде време за убиване.

САША: Внимавай с клишетата пред вегани. И Хитлер е бил вегетарианец.

ФРАНСИС: Явно знаеш за какво говориш.

САША: За Хитлер?

ФРАНСИС: За престъпления. Каза, че не е лесно да убиеш човек с нож.

САША: Най-трудната част е да се отървеш от тялото след това.

ФРАНСИС: Значи говориш от опит....

САША: Докато се радваше на почести благодарение на мен, аз минах през труден период...

ФРАНСИС: Искрено съжалявам за това...

САША: За разлика от поговорката, просяците могат да са капризни (да подбират). Трябва да избереш за какво си струва да просиш. Но ти си специалист в това. В твоя свят ти решаваш какви са изборите, които да направиш.

ФРАНСИС: (ИРОНИЧНО) Разбирам, че си имала трудно детство...Искаш ли да поговорим за него?

САША: Странно защо всички искат да им разказвам историята на моя живот. Но, той е вече подробно описан в романа ми.

ФРАНСИС: Ние направихме този роман известен. Без нас ти трябваше сама да го издадеш. Може би си забравила това.

САША: Може би...

ФРАНСИС: И честно казано, погледни се...

САША: Какво?

ФРАНСИС: Чуваш ли се само? „Какво”, в нашия свят казваме „Извинете”, „Моля”

САША: Шегуваш се.

ФРАНСИС: Нямаш класата на писател. Ще изглеждаш ужасно по телевизията. Защо не оставиш това на професионалистите? Всички ще спечелим от това.

САША: Предлагаш да си разделим работата, така ли? Мъжът ти няма класа, когато пише, аз нямам класа, когато говоря. Значи, аз му пиша книгите, той говори вместо мен?

ФРАНСИС: Защо не? Подобно на Сирано? Знаеш кой е той, нали?

САША: Наистина ми се гади от теб. Как може да живееш с това толкова години? Да преживяваш от това?

ФРАНСИС: В света на литературата всеки плагиатства от всеки. От древни времена (от време оно). Ако се смяташе за престъпление, щяхме да разберем.

САША: Престъпление е. Да не казвам, че е и грях. Но ти нямаш никаъв морал.

ФРАНСИС: Какво искаш? Време е да решиш. Пари?

САША: Няма какво друго да ми предложиш тъй или иначе. В крайна сметка, права си. Не съм достатъчно послушна да участвам в някакъв цирк за да бъда приета във вашия шибан свят.

ФРАНСИС: Звучи разумно. Колко?

САША: Милион.

ФРАНСИС: Победителят в Гонкур получава чек за десет евро.

САША: Но това е без да броим другите неща... Стотици хиляди продадени копия. Телевизионни участия, конференции с всички разходи покрити...

ФРАНСИС: Този Гонкур не се продава така добре.

САША: Мисля, че долавям нотка на упрек в гласа ти... Накратко... романът, който съм написала е достатъчно стойностен само да бъде подписан от известния ти съпруг, така ли?

ФРАНСИС: Разбираш, че ще ни трябва известно време да съберем парите.

САША: Не бързам. Давам ви 24 часа.

ФРАНСИС: Имаме нужда и от някаква гаранция. Да сме сигурни, че ще ни оставиш намира завинаги.

САША: Каква гаранция?

ФРАНСИС: Собственоръчно написано писмо от теб, отказвайки се от всички права над романа в замяна на тази сума. Трябва да се съгласиш и да не повдигаш никакви други дела.

САША: Добре.

ФРАНСИС: Приготвила съм ти образец да копираш.

САША: Сега е мой ред да копирам...

ФРАНСИС: Моля?

САША: Преди няколко години съпругът ти копира цяла книга, която не беше написал.

ФРАНСИС: Значи – милион. След това изчезваш от живота ни.

САША: Може да разчиташ на мен. Изчезването е моята специалност. Но е много по-лесно с милион в джоба. Дай ми образца.

ФРАНСИС: Заповядай.

САША: Ще бъда в стаята си да си напиша домашното...Ще се върна веднага щом приключа. Ще ми бъде ли разрешено да погледам телевизия след това?

САША ИЗЛИЗА

СЦЕНА 9

АЛЕКСАНДЪР ВЛИЗА

АЛЕКСАНДЪР: Току-що говорих с агента си. Помоли ме да адаптирам романа за театъра...

ФРАНСИС: Нали за това си мечтал винаги?

АЛЕКСАНДЪР: Моят роман ли казах току-що?

ФРАНСИС: Може да не е твоят роман, но е нашият Гонкур.

АЛЕКСАНДЪР: Права си. Този успех е наш.

ФРАНСИС: Да.

АЛЕКСАНДЪР: Дори пренаписах няколко страници. Първоначално не се получи толкова добре...

ФРАНСИС: И беше пълно с правописни грешки.

АЛЕКСАНДЪР: Говори ли с нея?

ФРАНСИС: Да.

АЛЕКСАНДЪР: И какво поиска?

ФРАНСИС: Един милион.

АЛЕКСАНДЪР: Доста. Имаме ли го?

ФРАНСИС: Да. Застраховката ни Живот. Тъй или иначе нямаме деца.

АЛЕКСАНДЪР: Значи да се съглася за театралната адаптация?

ФРАНСИС: По-добре е да ги накараме да почакат малко. Искам да проверя още нещо...

АЛЕКСАНДЪР: Добре. Ще им се обадя по-късно.

ТОЙ ИЗЛИЗА. ФРАНСИС СЪЩО ИЗЛИЗА И СЕ ВРЪЩА С РЪКОПИСА.

ЗАТЪМНЕНИЕ

СЦЕНА 10

САША РАЗГЛЕЖДА НАГРАДАТА ГОНКУР. ВЛИЗА ФРАНСИС.

САША: Невероятно е колко по-добре изглежда напечатан един роман, отколкото написан на ръка.

ФРАНСИС: Особено, когато книгата е обвита в червената корица на литературна награда....

САША: Правилно сте сменили заглавието, моето не беше толкова хубаво.

ФРАНСИС: Извинявай, какво беше?

САША: МЕМОАРИТЕ НА АМНЕЗИЯТА. Да не се опитваш да ме преметнеш?

ФРАНСИС: Написа ли писмото, за което те помолих?

САША: Ето го.

САША Й ПОДАВА ПИСМОТО.

ФРАНСИС: ОК...

ФРАНСИС ПРЕГЛЕЖДА ПИСМОТО

САША: Нещо не е в ред ли?

ФРАНСИС: Успокоих се... Имах някакви съмнения, но сега съм сигурна. Почеркът ти... Не е същият като в ръкописа.

САША: Мислех, че е изчезнал?

ФРАНСИС: Бях го прибрала на сигурно място.

САША: И до какво заключение стигна от анализа на почерка, инспекторе?

ФРАНСИС: Че и ти си измамница. Не си написала този роман.

САША: Щом казваш...

ФРАНСИС: Знаех си. Истинският автор никога не би се съгласил на финансова компенсация.

САША: Правилно, аз не съм тази за която ме мислиш.

ФРАНСИС: И коя си ти?

САША: Няма значение коя съм. Срегнах авторката на този роман в затвора.

ФРАНСИС: Тя все още ли е там?

САША: Не знам. Беше болна. Може да е умряла. А може и да не е. Тя ми разказа историята на живота си. Нейният роман. Каза ми, че е изгубила ръкописа.

ФРАНСИС: Тя ли те изпрати?

САША: Не, работя самостоятелно, за себе си.

ФРАНСИС: Значи не знаеш какво е станало с нея...

САША: Беше прехвърлена в друг затвор, загубихме връзка. Няколко години по-късно открих романа спечелил Гонкур в библиотеката на затвора. Прочетох го. Спомних си историята ѝ и събрах две и две.

ФРАНСИС: И защо чака толкова дълго?

САША: Пуснаха ме миналата седмица. И веднага дойдох.

ФРАНСИС: Значи истинският автор не подозира нищо.

САША: Това не променя нещата. Искам пари в замяна на мълчанието ми.

ФРАНСИС: Фактът, че си една обикновена изнудвачка променя всичко. Ти не си творец, когото сме ограбили. Ти дори не си писателка. И писмото ти от десет реда е пълно с правописни грешки.

САША: И съпругът ти не е истинският автор също. И тримата сме крадци. Аз просто искам моя дял от плячката.

ФРАНСИС: Да, но нямаш никакви доказателства...

САША: Я си помисли пак. Сега имам оригиналния ръкопис. И той не е с почерка на мъжа ти.

ФРАНСИС: Ръкописът?

САША: Ти наистина ме мислиш за глупачка. Видях те да идваш с ръкописно написаното ти писмо. По-умна си от съпруга ти, но не колкото мен.

ФРАНСИС: Как успя да се докопаш до ръкописа?

САША: Написах писмото знаейки, че веднага ще отидеш да го сравниш с почерка на оригинала. Така разбрах, че го криеш някъде в къщата и къде точно. Следих те и го открих.

ФРАНСИС: Пак блъфираш.

САША: Отиди и провери дали е още в мазето.

ФРАНСИС: Не ти вярвам.

САША: Казах ти, че току-що съм излязла от затвора. Знам как да откривам къде хората държат най-ценните си вещи...

ФРАНСИС: Кучка.

САША Й ПОДАВА ЛИСТ ХАРТИЯ.

САША: Ето банковата ми сметка. Искам парите да влязат в нея до края на седмицата.

ФРАНСИС: Добре. Ще ги имаш..

ФРАНСИС ИЗЛИЗА

СЦЕНА 11

ВЛИЗА АЛЕКСАНДЪР

АЛЕКСАНДЪР: Още ли си тук?

САША: Разбира се. Скоро ще бъда богата. И аз ще мога да живея като буржоазията. Видях, че се продава къща точно срещу вашата.

АЛЕКСАНДЪР: Некъсмета си.

САША: Разбира се, има и друго решение... По-просто. И ще ти струва по-евтино.

АЛЕКСАНДЪР: И какво е то?

ТЯ СЕ ПРИБЛИЖАВА КЪМ НЕГО СЪС СЪБЛАЗНИТЕЛНА ПОХОДКА

САША: Ожени се за мен! Един ден аз ще стана наследницата ти.

АЛЕКСАНДЪР: Забравяш жена ми. Не мисля, че ще е съгласна. А, аз също...

САША ЦЕЛУВА АЛЕКСАНДЪР ПО УСТАТА. ИЗНЕНАДАН, ТОЙ НЕ Я ОТБЛЪСКВА.

САША: Хайде давай...(ТЯ СТАВА ОЩЕ ПО-НАСТОЯТЕЛНА). Ще видиш, че мога да те изненадам...

АЛЕКСАНДЪР: Вече ме изненада... Но не си моя тип.

САША: Ти се подписа под романа ми. За някой чийто тип не съм...

АЛЕКСАНДЪР: Имах пред вид стила ти... Между другото много неясен...

САША: Е, ще се научиш да го харесваш...

*ФРАНСИС ВЛИЗА И ГИ ИЗНЕНАДВА ДОКАТО СА ОЩЕ ПРЕГЪРНАТИ.
САША ИЗБУХВА В СМЯХ.*

САША: Не се притеснявай, той е твой... Поне за сега. Ще се разходя в градината, малко е задушно тук. Но, утре искам парите си.

САША ИЗЛИЗА

АЛЕКСАНДЪР: Извинявай, не знам какво ми стана.

ФРАНСИС: Мисля, че чух да казваш, че те е изненадала с тази целувка. Значи нямал си нищо против?

АЛЕКСАНДЪР: Престани, за какво говориш?

ФРАНСИС: Вярно е, че е по-млада от мен. И определено е нещо ново.

АЛЕКСАНДЪР: Аз даже не съм сигурен дали е жена.. Няма от какво да се страхуваш.

ФРАНСИС: Може и да е така. Но бъди нащрек. Бих убила, за да те задържа.

ЗАТЪМНЕНИЕ

СЦЕНА 12

ФРАНСИС СЕДИ НА БЮРОТО. ВЛИЗА САША.

САША: Парите ми в теб ли са?

ФРАНСИС: Ето ги.

ТЯ Й ПОДАВА ЧЕК. САША ГО ВЗЕМА И ГО ПРЕГЛЕЖДА.

САША: Десет евро? Това някаква шега ли е?

ФРАНСИС: Това е, което получава носителят на Гонкур.

САША: Не си играй с мен. Да ти напомня ли, че току-що съм излязла от затвора...

ФРАНСИС: Не трябваше да се опитваш да съблазниш съпруга ми.

САША: Какво ще направиш? Ще ме убиеш ли? Знаеш, че присъдата за престъпление от страст е по-голяма отколкото за плагиатство. Повярвай ми, знам.

ФРАНСИС Й ПОДАВА ЛИСТ ХАРТИЯ

ФРАНСИС: Ето ти парите. Половин милион евро. Това е превод в сметката, която ми даде. Ще получиш останалите пари, когато ми върнеш ръкописа.

САША: Ще го получиш. Но първо ще почакам парите да влязат в сметката ми.

САША ВЗИМА БЕЛЕЖКАТА ЗА ТРАНСФЕРА, КОЯТО Й ПОДАВА ФРАНСИС.

ФРАНСИС: И каква гаранция имам, че няма да се върнеш и да ни изнудваш отново?

САША: Накара ме да подпиша декларация.

ФРАНСИС: Е, знаеш такива декларации...

САША: Фактически нямаш никаква гаранция, че няма да се върна, когато парите ми свършат. Колко време отнема да похарчиш един милион? Нямам опит в това.

ФРАНСИС: Не мога да понеса мисълта, че цял живот ще прекарам с този Дамоклев меч над главата ми.

САША: Ще можеш. Имаш топки. По-големи от тези на мъжа ти. Ти носиш панталоните в семейството. Макар че той носи ордена..

ФРАНСИС: Така съм си добре.

САША: В крайна сметка ти трябваше да подпишеш този роман. Но той е този, който ще продължи да обикаля Парижките салони и телевизионните студия.

ФРАНСИС: Предпочитам да дърпам конците. Не обичам да съм в светлината на прожекторите.

САША: Жалко... Светлината ти подхожда..

ФРАНСИС: Да не си падаш по жени?

САША: В затвора, както знаеш, нямаш голям избор. Накрая започва да ти харесва....

САША СЕ ПРИБЛИЖАВА КЪМ ФРАНСИС. ТЯ НЕ Я ОТБЛЪСКВА.

ФРАНСИС: Имаме сауна, ако това представлява интерес за теб....

САША: Защо не?

ФРАНСИС: В бараката отзад в градината е. Ще мина да ти оставя кърпи.

САША: Благодаря... Може да се присъединиш към мен, ако желаеш...

ФРАНСИС: Ще дойда след 15 минути.

САША: Ще те чакам. Може да продължим този прекрасен разговор.

ФРАНСИС: Не се съмнявам, че ще бъде разгорещен...

ФРАНСИС ИЗЛИЗА.

ЗАТЪМНЕНИЕ

СЦЕНА 13

ФРАНСИС ВЛИЗА ГОВОРЕЙКИ ПО МОБИЛНИЯ СИ ТЕЛЕФОН.

ФРАНСИС: Да, точно така... искам да анулирате трансфера. Много добре, ще ви изпратя мейл за потвърждение. Много ви благодаря. Приятен ден..

ФРАНСИС ЗАТВАРЯ ЛАПТОПА И ОТПИВА ОТ КАФЕТО СИ. ВЛИЗА АЛЕКСАНДЪР.

ФРАНСИС: Какво става? Изглеждаш притеснен. Какво се е случило?

АЛЕКСАНДЪР: Идвам от градината. Исках да вляза в сауната както правя всяка сутрин, след кардио упражненията ми...

ФРАНСИС: И...?

АЛЕКСАНДЪР: Няма да повярваш, но тази ужасна жена беше вътре.

ФРАНСИС: Наистина ли?

АЛЕКСАНДЪР: Там, в сауната, напълно гола.

ФРАНСИС: Не думай?

АЛЕКСАНДЪР: И напълно мъртва.

ФРАНСИС: Вярно ли?

АЛЕКСАНДЪР: Не изглеждаш изненадана...

ФРАНСИС: Не знам...може да е умряла от сърдечен удар. Понякога се случват подобни неща. Сауната не е препоръчителна за хора със слаби сърца.

АЛЕКСАНДЪР: Да, може би... Особено, когато изглежда, че е прекарала там цялата нощ.

ФРАНСИС: Странно.

АЛЕКСАНДЪР: Лицето ѝ беше мораво и лежеше в локва пот.

ФРАНСИС: Наистина ужасно! Но на вратата пише, че не трябва да стоиш повече от половин час.

АЛЕКСАНДЪР: Да.. Не знам какво я е прихванало и защо е останала толкова дълго в сауната...

ФРАНСИС: Отиди и се опитай да разбереш...

АЛЕКСАНДЪР: Вратата беше блокирана от вЪн с метална прЪчка.

ФРАНСИС: Не!

АЛЕКСАНДЪР: Какво си направила Франсис?

ФРАНСИС: Това, което ти трябваше да направиш отдавна , ако имаше топки.

АЛЕКСАНДЪР: Но защо?

ФРАНСИС: Никога нямаше да се отървем от нея! Щеше да ни изнудва цял живот. Въпреки че открих, че не тя е автор на романа...

АЛЕКСАНДЪР: Не е? Кой е тогава?

ФРАНСИС: Друга жена. Срещнала я е в затвора.

АЛЕКСАНДЪР: Знаех си, че това момиче няма класата на писателка. Но тогава защо я уби? Ако тя не е авторът!

ФРАНСИС: Притесних се, че може да ме напуснеш. Че ще избягаш с нея.

АЛЕКСАНДЪР: За какво говориш? Можеш ли да си ме представиш с....?

ФРАНСИС: Шегувам се. Но дори и да не е авторът, тя знае всичко. Щеше да ни изнудва така или иначе.

АЛЕКСАНДЪР: Това е кошмар... Трябва да се предам в полицията.

ФРАНСИС: Думи, думи, както обикновено. Просто отлагаш и чакаш да ти кажа какво да направиш.

АЛЕКСАНДЪР: И какво ще правим?

ФРАНСИС: Може да се опитаме да го направим да изглежда като инцидент, но е рисковано...

АЛЕКСАНДЪР: Ако ни попитат за връзката ни с тази жена и какво е правила в нашата сауна..

ФРАНСИС: Трябва да се отървем от тялото.

АЛЕКСАНДЪР: Добре... Ако мислиш, че това е най-доброто решение....И после какво?

ФРАНСИС: После? Нищо. Връщаме се към нормалния си живот.

АЛЕКСАНДЪР: Нормален?

ФРАНСИС: Стига приказки. Допивам кафето си и се захващаме за работа.

АЛЕКСАНДЪР: Но.... сигурно е била мъчителна смърт.

ФРАНСИС: Тя си я изпроси.

АЛЕКСАНДЪР: И как я подмами преди да се присъединиш към нея гола в сауната?

ФРАНСИС: Трябваше да я накарам да ми повярва.

АЛЕКСАНДЪР: Значи сега знаеш дали е мъж или жена.

ФРАНСИС: Да.

АЛЕКСАНДЪР: И?

ФРАНСИС: Има ли значение? Трупите са унисекс.

АЛЕКСАНДЪР: Умираща жена остава ли женствена?

ФРАНСИС: Много смешно. Ти ли го измисли?

АЛЕКСАНДЪР: Все още не, за нещастие... Това е песен от Бригит Фонтен.

ФРАНСИС: Скоро ще разбереш... Хайде да вървим.

ЗАТЪМНЕНИЕ

СЦЕНА 14

ФРАНСИС И АЛЕКСАНДЪР ВЛИЗАТ, НОСЕЙКИ БЕЗЖИЗНЕНОТО ТЯЛО НА САША. ТОЙ Я НОСИ ЗА КРАКАТА, ФРАНСИС ЗА РЪЦЕТЕ. ПУСКАТ Я НА ДИВАНА БЕЗ ДА СА МНОГО ВНИМАТЕЛНИ.

АЛЕКСАНДЪР: Не мислех, че е толкова тежка... Особено след като толкова вода е излязла от тялото й...

ФРАНСИС: Знаеш израза „Мъртво тегло“.

АЛЕКСАНДЪР: Да, и?

ФРАНСИС: Доказва, че мъртвият човек тежи повече от живия.

АЛЕКСАНДЪР: Стига да не тежи на съвестта ни....

ФРАНСИС: Изкара ли колата?

АЛЕКСАНДЪР: Отпред е.

ФРАНСИС: Идеално.

АЛЕКСАНДЪР: Как ще се отървем от тялото?

ФРАНСИС: Ще го закараме във вилата ни в Британи. Ще го накълцаме, ще кремираме останките в печката и ще разпръснем праха от върха на скалата.

АЛЕКСАНДЪР: Плашиш ме, Франсис. Звучи все едно си го правила цял живот..

ФРАНСИС: Прави каквото ти казвам и всичко ще е наред.

АЛЕКСАНДЪР: Винаги съм ти вярвал сляпо, но не знам защо, сега имам лошо предчувствие.

ФРАНСИС: Имаш ли по-добро решение?

АЛЕКСАНДЪР: Не...

ФРАНСИС: Тогава да не губим повече време.

АЛЕКСАНДЪР: ОК...И кремирането ще бъде по-лесно след нощ прекарана в сауната. Водите ѝ са изтекли..

ФРАНСИС: Мислиш ли, че е подходящо време за игрички на думи?

АЛЕКСАНДЪР: Права си. Мисля, че имаме по-неотложни неща...

ФРАНСИС: Може да я увием в килим.

АЛЕКСАНДЪР: Защо?

ФРАНСИС: Не знам. Винаги постъпват така във филмите.

АЛЕКСАНДЪР: ОК...

КАНЯТ СЕ ДА Я УВИЯТ В КИЛИМА

ФРАНСИС: Мисля, че този килим е малък.

АЛЕКСАНДЪР: Дай да я пренесем така.

ФРАНСИС: Този път аз съм от към краката, ще ми бъде по-леко.

АЛЕКСАНДЪР: Добре..

ВДИГАТ ТЯЛОТО ОТНОВО И ИЗЛИЗАТ

ЗАТЪМНЕНИЕ

СЦЕНА 15

АЛЕКСАНДЪР И ФРАНСИС ВЛИЗАТ. ИЗГЛЕЖДАТ ЩАСТЛИВИ.

АЛЕКСАНДЪР: Добре ни се отрази този уикенд в Британи, съгласна ли си? Изглеждаме по-здрави.

ФРАНСИС: Да... Разходка по брега на океана... Чист въздух... Преоткриване вкуса на истинската храна. Всеки път като отида там имам чувството, че се връщам към корените си.

АЛЕКСАНДЪР: В Британи? Но доколкото знам колкото и назад да се върнеш в родословното ти дърво, семейството ти никога не е напускало Париж.

ФРАНСИС: Корените са там, където се чувстваш у дома и там, където можеш да си позволиш да си купиш къща.

АЛЕКСАНДЪР: Странно, имам чувството, че цялото това преживяване ни сближи още повече.

ФРАНСИС: И при мен е така.

АЛЕКСАНДЪР: И сега като няма какво да крием, се чувствам по-спокоен, а ти?

ФРАНСИС: Нищо за криене? Имаш предвид между нас?

АЛЕКСАНДЪР: Разбира се.. Остава ли вечерята у родителите ти във вторник?

ФРАНСИС: Да, както обикновено.

АЛЕКСАНДЪР: Добре, ще се радвам да ги видя.

ФРАНСИС: Да, не сме ги виждали отдавна.

АЛЕКСАНДЪР: Фактически само две седмици.

ФРАНСИС: Да, точно така.

АЛЕКСАНДЪР: *(ВЗЕМА ВЕСТНИК)* Е, какво става по света?

АЛЕКСАНДЪР РАЗГРЪЩА ВЕСТНИКА И ЗАПОЧВА ДА ГО ПРЕГЛЕЖДА.

ФРАНСИС: Започва литературния сезон.

АЛЕКСАНДЪР: За съжаление нямаме шанс да спечелим награда. Нямаме нищо за публикуване...

ФРАНСИС: За сега...

ФРАНСИС ВАДИ РЪКОПИС И ЗАПОЧВА ДА ЧЕТЕ. ЗА МОМЕНТ ВСЕКИ ЧЕТЕ В НЕГОВИЯ СИ ЪГЪЛ. СЛЕД ТОВА АЛЕКСАНДЪР ЗАБЕЛЯЗВА РЪКОПИСА.

АЛЕКСАНДЪР: Отново този проклет ръкопис?

ФРАНСИС: Не, това е друг.

АЛЕКСАНДЪР: Друг?

ФРАНСИС: Намерих го в гостната, под килима...

АЛЕКСАНДЪР: Значи го е скрила там...Истинско чудо...Вече съм намерил Библията ѝ във влака, а сега когато тя е мъртва, ни оставя и Новия си Завет....

ФРАНСИС: И двата ръкописа са с един и същи почерк.

АЛЕКСАНДЪР: Значи все пак тя е авторът?

ФРАНСИС: Възможно е....

АЛЕКСАНДЪР: Тази жена наистина беше дяволична.

ФРАНСИС: Да... Добре постъпихме, че се отървахме от нея.

АЛЕКСАНДЪР: Ако разкажем тази история, никой няма да ни повярва.

ФРАНСИС: За това няма да казваме на никого.

АЛЕКСАНДЪР: Освен на читателите ни. Ще стане хубав роман.

ФРАНСИС: Вече е станал.

АЛЕКСАНДЪР: Какво имаш пред вид?

ФРАНСИС: Това е темата във този втори роман.

АЛЕКСАНДЪР: Определено не съм късметлия. Всички добри идеи са вече използвани от други. Какво друго ми остава освен да плагиатствам? (*СЛЕД МИГ*) А този ръкопис добър ли е?

ФРАНСИС: Даже по-добър от първия.

АЛЕКСАНДЪР: Агентът ми непрекъснато ми опява да публикувам още нещо.

ФРАНСИС: Защо не подпишеш този? Уверявам те , струва си.

АЛЕКСАНДЪР: Ами става, след като тя тъй или иначе е мъртва. Да кажем, че ние сме наследниците ѝ.

ФРАНСИС: Винаги намираш правилните думи, скъпи. Това те прави успешен писател. Да, полага ни се този ръкопис. Ние сме от привилегированите и това няма да се промени.

АЛЕКСАНДЪР: Чудя се, как се е озовала в затвора....

ФРАНСИС: Когато дойде , тя нямаше никакво доказателство. Ръкописът беше у мен. Ако не си беше признал всичко....

АЛЕКСАНДЪР: Вярно. Оставих се да бъда подведен. Не трябваше. Но тя ме изненада. Обещавам следващият път...

ФРАНСИС: Следващия път?

АЛЕКСАНДЪР: Сега непрекъснато очаквам да се звънне на вратата и друг от хилядите ми читатели да дойде и да ме обвини, че съм намерил ръкописа му във влака.

ФРАНСИС: Както е в предговора към книгата ти.

АЛЕКСАНДЪР: Не можем да убием всички.

ФРАНСИС: Няма да остане никой, който да купува книгите ти.

АЛЕКСАНДЪР: Какво е заглавието на новия ми роман?

ФРАНСИС: Плагиатство.

АЛЕКСАНДЪР: Може би трябва да го сменим преди да го предам на издателя си.

ФРАНСИС: Скъпия Максен... Между другото, потвърди ли за Мегев за Коледа?

АЛЕКСАНДЪР: Да, да ..Всичко е вече организирано и за сезона на автографите.

ФРАНСИС: Перфектно. Планинският въздух ще ни се отрази добре. Защото честно казано Британи беше...

ТЕЛЕФОНЪТ ИЗВЪНЯВА.

АЛЕКСАНДЪР: Мислиш ли, че е пак някой изнудвач?

ФРАНСИС: Скоро ще разберем... Вдигни!

ТОЙ ВДИГА ТЕЛЕФОНА

АЛЕКСАНДЪР: Ало? Да...Да аз съм...ОК...Добре....Да, разбира се. За мен ще бъде чест....Благодаря, че ме уведомихте...(ЗАТВАРЯ) От

Министерството. Ще ми бъде връчен Орден на Честта.. за цялостното ми творчество.

ФРАНСИС: Наистина ли?

АЛЕКСАНДЪР: Не изглеждаш изненадана.

ФРАНСИС: Може да благодариш на татко. Поговори си с Премиера.

АЛЕКСАНДЪР: Трябва да напиша друга реч.

ФРАНСИС: Това е цената на успеха.

АЛЕКСАНДЪР: Е, стига да не ме карат да пиша още книги....

ЗАПОЧВА ТИХА МУЗИКА, КОЯТО ПОСТЕПЕННО СЕ ЗАСИЛВА. САША ВЛИЗА И СЯДА НА БЮРОТО И ЗАПОЧВА ДА ПОПРАВЯ РЪКОПИСА.

ФРАНСИС: В крайна сметка, животът е една лъжа.

АЛЕКСАНДЪР: Обичаш ли ме?

ФРАНСИС: Какво искаш да ти отговоря?

АЛЕКСАНДЪР: Може би Да?

ФРАНСИС: Тогава е Да. А ти?

АЛЕКСАНДЪР: И аз...(ЗВЪН) Обичам и себе си също.

ФРАНСИС: Това е смешно...

АЛЕКСАНДЪР: На Саша е... (*ТЯ ИЗГЛЕЖДА ИЗНЕНАДАНА*) Саша Гитри.

ФРАНСИС: Прав си. От сега нататък е най-добре да плагиатстваш от починали писатели... Така няма да ми се налага да ги убивам.

ТЕ СЕ УСМИХВАТ ЕДИН НА ДРУГ, ДОКАТО САША ПРОДЪЛЖАВА ДА ПИШЕ.

КРАЙ

